

УДК 378.6:[364.781.3:005.336.2]

DOI <https://doi.org/10.32782/3041-1351/2026-2-3>

Габа Ірина Миколаївна

кандидат психологічних наук, доцент,
доцент кафедри психології та соціальної роботи,
Вінницький державний педагогічний
університет імені Михайла Коцюбинського
gabaira@ukr.net
ORCID ID: 0000-0003-4606-4504

Паламарчук Ольга Миколаївна

доктор психологічних наук, професор,
професор кафедри психології та соціальної роботи,
Вінницький державний педагогічний
університет імені Михайла Коцюбинського
olgapalamarчук42@gmail.com
ORCID ID: 0000-0002-6783-8380

СОЦІАЛЬНІ ІННОВАЦІЇ В ГРОМАДІ ЯК ОБ'ЄКТ СУЧАСНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ

Вступ. У статті здійснено теоретичне осмислення соціальних інновацій у громаді як об'єкта сучасного менеджменту. Доведено, що в умовах суспільної нестабільності, децентралізації, воєнних викликів та зростання потреб вразливих категорій населення саме громада стає ключовим простором формування, апробації та впровадження нових соціальних рішень. Соціальні інновації розглянуто не як сукупність окремих ініціатив, а як керований процес, що включає виявлення проблем, проектування механізмів реагування, ресурсне забезпечення, міжсекторальну координацію, моніторинг та оцінювання соціального ефекту. Обґрунтовано основні функції менеджменту соціальних інновацій у громаді: діагностичну, стратегічну, організаційну, ресурсну, комунікативну, координаційну, контрольну та прогностичну. Практичний вимір проблеми розкрито на прикладі Вінницької міської територіальної громади, де соціальні інновації реалізуються у формі нових послуг для ветеранів, осіб з інвалідністю, дітей з особливими освітніми потребами, а також через розвиток підтриманого проживання, безбар'єрного середовища та партнерських сервісів. Встановлено, що ефективність соціальних інновацій безпосередньо залежить від їх інтеграції у стратегічні пріоритети громади та якості управлінського супроводу.

Мета роботи полягає у теоретичному обґрунтуванні соціальних інновацій у громаді як об'єкта сучасного менеджменту та в розкритті їх практичного виміру на прикладі Вінницької міської територіальної громади.

Наукова новизна визначається теоретичним обґрунтуванням соціальних інновацій у громаді як об'єкта сучасного менеджменту. У роботі уточнено зміст соціальних інновацій не лише як форми реагування на актуальні соціальні виклики, а як цілеспрямованого процесу соціальних змін, що потребує системного управлінського забезпечення. Виокремлено та охарактеризовано основні функції менеджменту соціальних інновацій у громаді, зокрема діагностичну, стратегічну, організаційну, координаційну, ресурсну, комунікативну, контрольну, оціночну та прогностичну. Подальшого розвитку набуло положення про взаємозв'язок інноваційності соціальної сфери з управлінською спроможністю територіальної громади. Практичну новизну становить аналіз досвіду Вінницької міської територіальної громади як прикладу інституційно оформленого впровадження соціальних інновацій у сфері підтримки вразливих категорій населення.

Висновки. Результати проведеного аналізу дали змогу встановити, що соціальні інновації в громаді є не лише формою реагування на актуальні соціальні виклики, а й важливим об'єктом сучасного менеджменту. Обґрунтовано, що їх ефективність визначається здатністю громади виявляти соціальні потреби, мобілізувати ресурси, забезпечувати міжсекторальну взаємодію та оцінювати соціальний ефект упроваджених рішень. Практичний аналіз досвіду Вінницької міської територіальної громади засвідчив, що соціальні інновації набувають результативності за умови їх інституційної підтримки, управлінського супроводу та інтеграції у систему місцевого розвитку.

Ключові слова: соціальні інновації, громада, сучасний менеджмент, територіальна громада, соціальні послуги, міжсекторальне партнерство, соціальний розвиток.

Нaba Iryna Mykolaivna

PhD of Psychological Sciences,
Associate Professor at the Department of Psychology and Social Work,
Faculty of Pedagogy, Psychology and Professional Education,
Vinnytsia Mykhailo Kotsiubynskyi State Pedagogical University

Palamarchuk Olha Mykolaivna

Doctor of Psychological Sciences,
Professor at the Department of Psychology and Social Work,
Faculty of Pedagogy, Psychology and Professional Education,
Vinnytsia Mykhailo Kotsiubynskyi State Pedagogical University

© Габа І. М., Паламарчук О. М., 2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

SOCIAL INNOVATIONS IN THE COMMUNITY AS AN OBJECT OF MODERN MANAGEMENT

Introduction. The article provides a theoretical interpretation of social innovations in the community as an object of modern management. It is substantiated that under conditions of social instability, decentralization, wartime challenges, and the growing needs of vulnerable population groups, the community becomes a key space for the formation, testing, and implementation of new social solutions. Social innovations are considered not as a set of isolated initiatives, but as a managed process that includes problem identification, the design of response mechanisms, resource provision, intersectoral coordination, monitoring, and evaluation of social impact. The main functions of social innovation management in the community are substantiated, namely diagnostic, strategic, organizational, resource, communicative, coordinating, control, and prognostic functions. The practical dimension of the issue is revealed through the example of the Vinnytsia City Territorial Community, where social innovations are implemented in the form of new services for veterans, persons with disabilities, and children with special educational needs, as well as through the development of supported living, a barrier-free environment, and partnership-based services. It has been established that the effectiveness of social innovations directly depends on their integration into the strategic priorities of the community and on the quality of managerial support.

The purpose of the study is to provide a theoretical substantiation of social innovations in the community as an object of modern management and to reveal their practical dimension through the example of the Vinnytsia City Territorial Community.

Scientific novelty is determined by the theoretical substantiation of social innovations in the community as an object of modern management. The study clarifies the content of social innovations not only as a form of response to current social challenges, but also as a purposeful process of social change that requires systematic managerial support. The main functions of social innovation management in the community are identified and characterized, in particular diagnostic, strategic, organizational, coordinating, resource, communicative, control, evaluative, and prognostic functions. Further development has been given to the idea of the interrelation between the innovativeness of the social sphere and the managerial capacity of the territorial community. The practical novelty lies in the analysis of the experience of the Vinnytsia City Territorial Community as an example of the institutionally established implementation of social innovations in the field of support for vulnerable population groups.

Conclusions. The results of the analysis made it possible to establish that social innovations in the community are not only a form of response to current social challenges, but also an important object of modern management. It has been substantiated that their effectiveness is determined by the community's ability to identify social needs, mobilize resources, ensure intersectoral interaction, and assess the social effect of implemented decisions. The practical analysis of the experience of the Vinnytsia City Territorial Community has shown that social innovations become effective provided that they are institutionally supported, managerially coordinated, and integrated into the system of local development.

Key words: social innovations, community, modern management, territorial community, social services, intersectoral partnership, social development.

Актуальність проблеми. Сучасний етап розвитку українських територіальних громад характеризується одночасним посиленням соціальних викликів і розширенням відповідальності місцевого рівня за якість життя населення. Повномасштабна війна, внутрішнє переміщення населення, зростання кількості ветеранів, осіб з інвалідністю, сімей у складних життєвих обставинах, а також потреба в нових формах психосоціальної підтримки актуалізують пошук більш гнучких, адресних і стійких механізмів соціального реагування. У цих умовах соціальні інновації набувають значення не лише як нові практики допомоги, а як важливий інструмент оновлення соціальної політики громади.

Водночас ефективність соціальних інновацій визначається не лише новизною ідеї, а й здатністю громади перетворити її на дієвий та відтворюваний механізм. Відтак посилюється значення управлінського аспекту проблеми, оскільки соціальні інновації доцільно трактувати як об'єкт сучасного менеджменту, що охоплює діагностику потреб, стратегічне планування, міжсекторальну координацію, належне ресурсне забезпечення та оцінювання результативності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасних наукових дослідженнях значна увага приділяється осмисленню соціальних інновацій як важливого чинника оновлення соціальної сфери, розвитку територіальних громад і вдосконалення механізмів соціальної підтримки населення. У зарубіжному науковому дискурсі соціальні інновації розглядаються як нові підходи до розв'язання суспільно значущих проблем, що поєднують соціальну цін-

ність, партнерську взаємодію, міжсекторальну координацію та орієнтацію на стійкі соціальні зміни. Такі підходи простежуються у працях К. Мерлен-Броньяр, Х. Нгуєн, І. Дреєр, П. Маркеша, К. Сампайо, Ж. Себаштіана та інших дослідників [7; 8; 9], які акцентують увагу на зв'язку соціальних інновацій із трансформацією публічного управління, залученням громадян до вироблення рішень і розвитком нових моделей соціальних послуг.

У вітчизняному науковому просторі проблема соціальних інновацій дедалі частіше розглядається в контексті розвитку територіальних громад, модернізації соціальної роботи, міжсекторального партнерства та пошуку нових механізмів реагування на актуальні соціальні виклики. Зокрема, питання соціального партнерства як стратегічного інструменту розвитку територіальних громад розкривають І. Візнюк, С. Долинний, Л. Токар, підкреслюючи важливість взаємодії між владою, громадськими інституціями та професійною спільнотою [5]. Окремі аспекти оновлення соціальної сфери висвітлено у працях І. Єнгаличевої, Н. Салати, О. Кравченко, у яких ідеться про впровадження нових соціальних послуг, формування життєстійкості у громадах, цифровізацію соціального обслуговування та підготовку фахівців до роботи в умовах громади [3; 4; 6].

Дослідники наголошують, що соціальні інновації не слід зводити до сукупності окремих ініціатив чи локальних практик, оскільки вони постають як процес соціальних змін, що потребує організаційної підтримки, ресурсного забезпечення, координації дій різних суб'єктів та інтеграції у стратегічні пріоритети розвитку громади. У цьому контексті соці-

альні інновації дедалі частіше осмислюються не лише як нові соціальні рішення, а і як об'єкт сучасного менеджменту. Водночас питання теоретичного обґрунтування соціальних інновацій у громаді як об'єкта сучасного менеджменту та аналіз практик їх інституційного впровадження на рівні територіальної громади потребують подальшого наукового осмислення [4].

Мета дослідження полягає у теоретичному обґрунтуванні соціальних інновацій у громаді як об'єкта сучасного менеджменту та в розкритті їх практичного виміру на прикладі Вінницької міської територіальної громади.

Виклад основного матеріалу дослідження. Соціальні інновації доцільно визначати як нові або істотно вдосконалені підходи, механізми, сервіси, організаційні моделі та форми взаємодії, спрямовані на ефективніше задоволення соціальних потреб, розв'язання суспільно значущих проблем і покращення якості життя окремих груп населення та спільнот. Їхня специфіка полягає в тому, що вони створюють соціальний ефект не лише через новий продукт або послугу, а й через зміну логіки взаємодії між інституціями, фахівцями, громадськими ініціативами та самими отримувачами допомоги [9;10].

На рівні територіальної громади соціальні інновації набувають особливої значущості, оскільки саме тут соціальна проблема постає не в абстрактному, а в конкретному, життєвому й адресному вимірі, безпосередньо пов'язаному з повсякденними потребами населення, умовами його життєдіяльності та доступом до ресурсів підтримки. Саме в межах громади найвиразніше проявляються як соціальні ризики й уразливості, так і реальні можливості для їх подолання, оскільки тут зосереджуються запити різних категорій населення, локальні ресурси, інституційні механізми реагування та управлінські важелі впливу. Це дає підстави розглядати громаду як природне середовище не лише для виявлення соціальних проблем, а й для апробації, адаптації та впровадження нових підходів до соціальної підтримки, здатних більш гнучко й адресно відповідати на актуальні виклики.

У цьому контексті соціальна інновація постає не лише результатом творчого пошуку або ініціативної діяльності окремих суб'єктів, а передусім формою реагування на обмеженість, інституційну інерційність чи недостатню ефективність традиційних інструментів соціальної політики. Її виникнення зумовлюється потребою у виробленні нових моделей допомоги, взаємодії та організації соціальних послуг, які були б більш чутливими до локального контексту, реальних потреб цільових груп і специфіки конкретного соціального середовища. Соціальні інновації в громаді слід розглядати як механізм оновлення соціальної практики, що поєднує адресність, гнучкість, міжсекторальну взаємодію та орієнтацію на досягнення відчутного соціального ефекту.

Показово, що в сучасних аналітичних підходах соціальна інноваційність громади пов'язується не лише з наявністю окремих ініціатив чи ресурсів, а з

якістю локального середовища, у якому ці ініціативи можуть виникати, підтримуватися та розвиватися. Зокрема, Організація економічного співробітництва та розвитку (OECD) у новітніх аналітичних матеріалах наголошує, що спроможність до соціальних інновацій безпосередньо залежить від сформованості локальних екосистем, розвиненості партнерських зв'язків, наявності інституційної підтримки, відкритості до кооперації та здатності різних суб'єктів діяти узгоджено задля досягнення спільного соціального результату [8]. Отже, чим вищий рівень взаємодії між владою, громадським сектором, професійними спільнотами та самими мешканцями громади, тим більше підстав говорити про наявність сприятливого середовища для продукування й упровадження соціальних інновацій.

Розгляд соціальних інновацій як об'єкта сучасного менеджменту передбачає принципову зміну оптики їх наукового осмислення: від трактування як окремих локальних ініціатив або ситуативних форм реагування – до розуміння їх як цілісного, структурованого й управлінськи опосередкованого процесу. У такому підході соціальна інновація постає не лише як новий спосіб розв'язання соціальної проблеми, а як складна динамічна система, що має власну внутрішню логіку розвитку, визначені етапи реалізації, коло суб'єктів, ресурсну основу, механізми координації, критерії результативності та потенціал до інституціоналізації й масштабування [8].

У сучасному науковому дискурсі соціальна інновація розглядається як процес цілеспрямованого формування соціальних змін, ефективність якого визначається не лише суспільною значущістю самої ідеї, а й наявністю цілісного механізму її реалізації, здатного забезпечити перехід від концептуального задуму до практичного соціального результату. У такому розумінні соціальна інновація виходить за межі спорадичної ініціативи чи окремого нововведення, натомість постає як складний багатоетапний процес, що потребує належного аналітичного, організаційного, ресурсного та координаційного забезпечення. Її успішність зумовлюється не лише актуальністю проблеми, на розв'язання якої вона спрямована, а й здатністю інтегруватися в реальний соціальний контекст громади, відповідати потребам цільових груп і бути інституційно підтриманою. У цьому сенсі йдеться про спроможність суб'єктів управління не просто реагувати на вже наявні соціальні труднощі, а своєчасно виявляти нові потреби, здійснювати їх аналітичну інтерпретацію, переводити суспільний запит у площину стратегічних цілей, формувати механізми міжсекторальної взаємодії, забезпечувати ресурсний супровід, а також здійснювати моніторинг і оцінювання соціального ефекту від упроваджених рішень. Особливого значення при цьому набуває здатність управлінської системи поєднувати стратегічне бачення із гнучкістю оперативного реагування, оскільки соціальна інновація потребує не лише планування, а й постійного коригування відповідно до змін у соці-

альному середовищі, динаміки потреб населення та результатів практичного впровадження.

Таким чином, інноваційність у соціальній сфері не може розглядатися ізольовано від управлінської спроможності громади, оскільки саме якість менеджменту визначає ступінь життєздатності, відтворюваності та суспільної значущості інноваційних практик. Інакше кажучи, без належного управлінського супроводу навіть концептуально сильна соціальна ідея ризикує залишитися фрагментарною, короткотривалою або такою, що не набуває системного впливу. Натомість у разі наявності ефективних механізмів управління соціальна інновація перетворюється на інструмент структурного оновлення соціальної політики громади, посилення її адаптивності до нових викликів та формування більш стійких моделей соціальної підтримки. Вивчення соціальних інновацій неминуче передбачає аналіз управлінських умов їх виникнення, впровадження, поширення та закріплення у практиці функціонування територіальної громади. Менеджмент соціальних інновацій у громаді доцільно визначати як системно організований комплекс взаємопов'язаних управлінських дій, спрямованих на трансформацію нової соціальної ідеї у стійку, функціонально впорядковану та суспільно корисну практику або сервіс. Такий менеджмент ґрунтується на низці концептуально важливих положень: відповідності інноваційного рішення реальним потребам громади; інтеграції інновації у стратегічні документи та пріоритети місцевого розвитку; опорі на партнерство, співучасть і міжсекторальну координацію; орієнтації на соціальний результат; а також на системному моніторингу, оцінюванні та корекції управлінських дій. Ці характеристики дають змогу відмежувати сучасний менеджмент соціальних інновацій від традиційного адміністративного супроводу окремих заходів, який, як правило, не передбачає глибокої інтеграції нововведення у систему розвитку громади.

Отже, соціальні інновації в громаді постають не периферійним елементом соціальної політики, а одним із ключових об'єктів сучасного менеджменту, через який реалізуються механізми адаптації громади до нових викликів, посилення її спроможності та формування стійких моделей соціальної підтримки. Для повнішого розуміння соціальних інновацій як об'єкта сучасного менеджменту доцільно звернутися до їх практичного втілення на рівні територіальних громад.

У цьому контексті особливий інтерес становить досвід Вінницької міської територіальної громади, де соціальні інновації набувають не лише декларативного, а й інституційно оформленого, управлінського забезпеченого характеру. Офіційні матеріали міської ради засвідчують, що у 2025–2026 роках соціальний напрям розвитку громади інституційно оформлено через систему ключових пріоритетів «Безпека та оборона», «Стійкість» і «Турбота». Саме в межах пріоритету «Турбота» концентруються рішення, пов'язані з підтримкою вразливих категорій, розвитком ветеранської політики, безбар'єрністю,

новими соціальними послугами та адресними формами допомоги. На громадських слуханнях щодо програми економічного і соціального розвитку та бюджету громади на 2026 рік міська влада прямо окреслила ці напрями як базові для управлінської політики громади [1].

Показовим прикладом інноваційного управлінського реагування є поява нових соціальних послуг у 2025 році. Серед них – соціальна адаптація ветеранів війни та їхніх сімей, комплексний розвиток і догляд дітей з інвалідністю, а також супровід людей з інвалідністю при працевлаштуванні та на робочому місці. Ці рішення можна розглядати як соціальні інновації, оскільки вони спрямовані на нові або раніше недостатньо охоплені групи отримувачів, мають адресний характер і виникають у відповідь на конкретний соціальний запит громади [1].

Ще одним прикладом є розвиток соціальної послуги підтриманого та транзитного підтриманого проживання. Виконавчий комітет міської ради ухвалив рішення про створення робочої групи з питань впровадження цієї послуги, а в 2025 році відбулося окреме засідання, присвячене її розвитку і стандартизації. У матеріалах громади акцентується, що така послуга спрямована на підготовку підлітків до дорослого самостійного життя, формування побутових навичок, фінансової грамотності та соціальної автономності. Отже, йдеться про інновацію, що поєднує сервісну новизну, інституційне оформлення та стандартизацію, тобто має всі ознаки керованого соціального нововведення. Партнерська природа соціальних інновацій у громаді проявляється й у створенні інклюзивного простору «Майстерня можливостей» для дітей з особливими освітніми потребами та їхніх родин. Проект реалізовано за участі громадської організації, міської ради та благодійників. У цьому разі інновація виходить за межі традиційного бюджетного сервісу та реалізується через партнерську модель, у якій муніципальна підтримка поєднується з ресурсами громадського сектору. Саме такі формати дедалі частіше визначаються в літературі як ключова риса сучасних соціальних інновацій [2].

Отже, моніторинг Вінницької міської територіальної громади дає підстави стверджувати, що соціальні інновації функціонують як об'єкт сучасного менеджменту. Їхній розвиток спирається на стратегічне визначення пріоритетів, ресурсну підтримку, інституційне оформлення, міжсекторальну взаємодію та практику оцінювання результатів. Саме така управлінська логіка забезпечує перехід від окремих локальних ініціатив до стійких соціальних сервісів і програм.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Соціальні інновації в громаді слід розглядати як системний об'єкт сучасного менеджменту, а не як сукупність поодиноких ініціатив. Їхня сутність полягає не лише в новизні рішення, а в здатності трансформувати локальне соціальне середовище, розширювати доступ до підтримки, формувати нові практики взаємодії та зміцнювати соціальну стій-

кість громади. Теоретичний аналіз показує, що ключовими ознаками соціальних інновацій є орієнтація на суспільну цінність, співучасть різних суб'єктів, адресність і відтворюваність соціального ефекту. Практика Вінницької громади підтверджує, що ефективність соціальних інновацій прямо залежить від якості управлінського супроводу. Інтеграція нових послуг і сервісів у стратегічні пріоритети громади, розвиток партнерств, інституційне оформлення

рішень і моніторинг результатів перетворюють інновацію на реальний механізм соціального розвитку.

Перспективи подальших наукових досліджень убачаються у розробленні критеріїв і показників оцінювання соціального ефекту локальних інновацій, у вивченні механізмів їх інституціоналізації в різних типах територіальних громад, а також у порівняльному аналізі управлінських моделей упровадження соціальних інновацій в українських громадах.

Список літератури:

1. Виконавчий комітет Вінницької міської ради. Про створення робочої групи з питань впровадження надання соціальної послуги транзитного підтриманого проживання / учбова соціальна квартира (будинки) : рішення № 2390 від 10.10.2024 р. Вінниця, 2024. URL: <https://surl.li/tghsck>
2. Вінницька міська рада. «Майстерня можливостей»: у Вінниці відкрився новий інклюзивний простір для дітей з особливими освітніми потребами 2026. URL: <https://surl.li/yburub>
3. Єнгаличева І. Аналіз реалізації пілотного проєкту із запровадження соціальної послуги з формування життєстійкості у територіальних громадах. *Соціальна робота та соціальна освіта*. 2024. № 1 (12). С. 291–297. DOI: [https://doi.org/10.31499/2618-0715.1\(12\).2024.305414](https://doi.org/10.31499/2618-0715.1(12).2024.305414).
4. Кравченко О., Салата Н. Підготовка майбутніх фахівців до надання реабілітаційних послуг у громаді. *Соціальна робота та соціальна освіта*. 2023. № 1 (10). С. 94–109. DOI: [https://doi.org/10.31499/2618-0715.1\(10\).2023.282274](https://doi.org/10.31499/2618-0715.1(10).2023.282274)
5. Паламарчук О., Візніук І., Габа І., Долинний С., Токар Л. Соціальне партнерство як стратегічний інструмент розвитку територіальних громад. *Соціальна робота та соціальна освіта*. 2024. № 2 (13). С. 97–104. DOI: [https://doi.org/10.31499/2618-0715.2\(13\).2024.316710](https://doi.org/10.31499/2618-0715.2(13).2024.316710).
6. Салата Н. Дослідження питань цифровізації соціального обслуговування в Україні. *Соціальна робота та соціальна освіта*. 2023. № 2 (11). С. 308–315. DOI: [https://doi.org/10.31499/2618-0715.2\(11\).2023.294343](https://doi.org/10.31499/2618-0715.2(11).2023.294343)
7. Організація економічного співробітництва та розвитку (OECD). Assessing the Framework Conditions for Social Innovation in Rural Areas. OECD Local Economic and Employment Development (LEED) Papers. 2024. No. 2024/4. Paris : OECD Publishing. DOI: <https://doi.org/10.1787/74367d76>.
8. Merlin-Brogniart C., Fuglsang L., Magnussen S., Peralta A., Révész É., Rønning R., Rubalcaba L., Scupola A. Social innovation and public service: A literature review of multi-actor collaborative approaches in five European countries. *Technological Forecasting and Social Change*. 2022. Vol. 182. Article 121847. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.techfore.2022.121847>.
9. Nguyen H., Drejer I., Marques P. Citizen engagement in public sector innovation: exploring the transition between paradigms. *Public Management Review*. 2024. Vol. 26, Iss. 12. P. 3622–3642. DOI: <https://doi.org/10.1080/14719037.2024.2347360>.
10. Sampaio C., Sebastião J. R. Social Innovation and Social Entrepreneurship: Uncovering Themes, Trends, and Discourse. *Administrative Sciences*. 2024. Vol. 14, Iss. 3. Article 53. DOI: <https://doi.org/10.3390/admsci14030053>.

References:

1. Vykonavchyi komitet Vinnytskoi miskoi rady. (2024). Pro stvorennia robochoi hrupy z pytan vprovadzhenia nadannia sotsialnoi posluhy tranzytnoho pidtrymanoho prozhyvannia / uchbova sotsialna kvartyra (budynok): rishennia № 2390 vid 10.10.2024 r. [On the establishment of a working group on the implementation of the social service of transitional supported living / training social apartment (house): Decision No. 2390 dated October 10, 2024]. Vinnytsia. Retrieved from <https://surl.li/tghsck> [in Ukrainian]
2. Vinnytska miska rada. (2026). «Maisternia mozhlyvostei»: u Vinnytsi vidkryvsia novyi inkluzyvnyi prostir dlia ditei z osoblyvymy osvitnimy potrebamy. [«Workshop of Opportunities»: a new inclusive space for children with special educational needs was opened in Vinnytsia]. Retrieved from <https://surl.li/yburub> [in Ukrainian]
3. Yenhalycheva, I. (2024). Analiz realizatsii pilotnoho proiektu iz zaprovadzhenia sotsialnoi posluhy z formuvannia zhyttiistiikosti u terytorialnykh hromadakh [Analysis of the implementation of the pilot project on introducing the social service for fostering resilience in territorial communities]. *Sotsialna robota ta sotsialna osvita*, 1(12), 291–297. [https://doi.org/10.31499/2618-0715.1\(12\).2024.305414](https://doi.org/10.31499/2618-0715.1(12).2024.305414) [in Ukrainian]
4. Kravchenko, O., & Salata, N. (2023). Pidhotovka maibutnikh fakhivtsiv do nadannia rehabilitatsiinykh posluh u hromadi [Training future specialists to provide rehabilitation services in the community]. *Sotsialna robota ta sotsialna osvita*, 1(10), 94–109. [https://doi.org/10.31499/2618-0715.1\(10\).2023.282274](https://doi.org/10.31499/2618-0715.1(10).2023.282274) [in Ukrainian]
5. Palamarchuk, O., Vizniuk, I., Haba, I., Dolynnyi, S., & Tokar, L. (2024). Sotsialne partnerstvo yak stratehichnyi instrument rozvytku terytorialnykh hromad [Social partnership as a strategic instrument for the development of territorial communities]. *Sotsialna robota ta sotsialna osvita*, 2(13), 97–104. [https://doi.org/10.31499/2618-0715.2\(13\).2024.316710](https://doi.org/10.31499/2618-0715.2(13).2024.316710) [in Ukrainian]
6. Salata, N. (2023). Doslidzhennia pytan tsyfrovizatsii sotsialnoho obsluhovuvannia v Ukraini [Study of issues of digitalization of social services in Ukraine]. *Sotsialna robota ta sotsialna osvita*, 2(11), 308–315. [https://doi.org/10.31499/2618-0715.2\(11\).2023.294343](https://doi.org/10.31499/2618-0715.2(11).2023.294343) [in Ukrainian]

7. Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD). (2024). Assessing the Framework Conditions for Social Innovation in Rural Areas. OECD Local Economic and Employment Development (LEED) Papers, No. 2024/4. OECD Publishing, Paris. <https://doi.org/10.1787/74367d76>
8. Merlin-Brogniart, C., Fuglsang, L., Magnussen, S., Peralta, A., Révész, É., Rønning, R., Rubalcaba, L., & Scupola, A. (2022). Social innovation and public service: A literature review of multi-actor collaborative approaches in five European countries. *Technological Forecasting and Social Change*, 182, 121847. <https://doi.org/10.1016/j.techfore.2022.121847>
9. Nguyen, H., Drejer, I., & Marques, P. (2024). Citizen engagement in public sector innovation: Exploring the transition between paradigms. *Public Management Review*, 26(12), 3622–3642. <https://doi.org/10.1080/14719037.2024.2347360>
10. Sampaio, C., & Sebastião, J. R. (2024). Social innovation and social entrepreneurship: Uncovering themes, trends, and discourse. *Administrative Sciences*, 14(3), 53. <https://doi.org/10.3390/admsci14030053>

Дата першого надходження статті до видання: 31.03.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 24.04.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 29.05.2026